

tilføje, at man maa haabe, at den ikke lader vente alt for længe paa sig. I Forbindelse dermed kan jeg for Resten kun støtte, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valokreds (M. Jensen) med Hensyn til den sjællandske Hingstestrukkommissionens Deling. Dette staar nemlig i Forbindelse med en noget klarere Opfattelse af, hvad det er, man skal præmiere, og hvorledes man skal gaa frem, nemlig at det, man først og fremmest skal sigte paa med de Beløb, som Staten yder saa vel gennem Præmieringerne som for øvrigt ogsaa gennem Avlsforeningerne, er bestemte Avlsretninger, og naar det først er bleven klart for Befolkningen, at de og de Avlsretninger maa vi følge, dem og dem maa vi se at slaa os sammen om, og der er kommen Organisation paa disse Omraader, skal det være dem og ingen andre, Staten skal støtte. Men som sagt, denne Klarhed er jo ikke fuldt ud kommen til Stede endnu, og jeg vilde derfor ogsaa anse det for rigtigt, at man nu skrider til denne Forandring af Husdyrloven, og derfor kan jeg for øvrigt kun hilse med Glæde, at man nu søger Bevilling af ret betydelige Beløb netop til Avlsforeningerne. — Dernæst har der været Spørgsmaal om den Ret, som der fordres her i Lovforslaget for Indenrigsministeren til at udnevne et Medlem af Raaringskommissionerne. Jeg maa herom sige, at jeg tror, at Tanken i saa Henseende er rigtig. Tanken er jo selvfølgelig den, at Indenrigsministeren ønsker ved et saadant Valg, at der kan blive Ensartethed i Bedømmelsen de forskellige Steder, men jeg nægter ikke, at jeg ser hellere denne Ensartethed komme frem ved fælles større Organisationer, som ogsaa til Dels ere Lovbundne, eller som i alt Fald ere saaledes indrettede, at de Bidrag, som de kunne vente fra Statens Side, ere bundne til bestemte Regler, saaledes at man er vis paa, at man i denne Organisation har noget fast, hvor der gaas frem efter bestemte Principper og søges fremmet noget bestemt, som kan være gavnligt. Deri vilde jeg se en større Betryggelse, men det maa erkendes, at vi ikke, i alt Fald ikke endnu, ere naaede saa vidt her i Landet, saa at jeg derfor som et Surrogat maa anse det for rigtigt at gaa til noget saadant som det, der her foreslaas. Men jeg vil ogsaa sige, at det er kun et Surrogat. Man maa vel huske paa, at det vil i Virkeligheden ikke ret vel kunne naas, at det bliver den samme Mænd som her er til Stede, og at det i hvert Fald ogsaa er en Betingelse, at denne Mænd har en betydelig Indflydelse ved den

Anseelse, som man nyder hos disse forskellige Foreninger, man skal virke hos, idet hans Stemme jo i og for sig ingenlunde bliver den afgørende. Det bliver jo, saaledes som det for øvrigt meget rigtig bemærkes i Motiverne, selvfølgelig altid de forskellige Foreninger Herrer over, idet de jo vælge de øvrige Medlemmer og vælge saa efter saa stort et Tal, som de finde, det er rigtigt, at et saadant Udvalg skal bestaa af. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Konsulentkontoret eller rettere sagt Konsulenterne — det er ikke saa meget Konsulentkontoret som Konsulenterne, saaledes som det har været rejst af flere tidligere Talere, — vil jeg gerne udtale, at jeg i og for sig ikke gaaft se, hvorledes man kan faa nogen saadan egentlig Adskillelse mellem Konsulentens Stilling som saadan og hans Stilling som de forskellige Foreningers Forretningsfører. Jeg ser jo meget godt, at for saa vidt denne Lov angaar, er der jo kun Tale om at støtte det, som vedkommer Husdyravl og Husdyrbrug, og om den Del af disse Mænds Virksomhed, som nærmest er en Forretningsførelse, vil jeg i Almindelighed sige, at det er jo nødvendigt for Foreningerne, som Arbejdet nu har udviklet sig, at de have lønede Personer, som de kunne benytte. Der er saa godt som ingen Formænd, det være sig enten for Landboforeningerne eller for Avlsforeninger, som i den Grad kunne ofre deres Tid derpaa, at de ikke ere næsten nødt til at have saadan lønnet Medhjælp, og det er jo efterhaanden ogsaa blevet mere og mere almindeligt, men jeg skal ikke nægte, at jeg opfatter disse Mænds Stilling som i væsentlig Grad at være mere end en Medhjælp for de ledende Mænd i Landboforeningerne. De kunne nok være til Dels vedledende og foretage de Bedømmelser og de Forhandlinger, der finde Sted o. s. v., men det er jo alligevel saaledes, at det er for en stor Del yngre Mænd, som snarere med Hensyn til Erfaring maa lære af dem, i hvis Tjeneste de ere, end at de kunne lære de andre. Saaledes er jo sikkert meget hyppigt Forholdet, saa at jeg tror ikke, at man skal lægge saa stærk Vægt paa dette Konsulentforhold, men at man kun skal betragte det som i og for sig heldigt, at der for Landboforeningerne er Mulighed for at kunne faa Statshjælp til saadan lønnet Medhjælp. Jeg er i øvrigt, som jeg allerede har sagt, af den Mening, at en dominerende Indflydelse i Landboforeningerne kunne dog bør de i og for sig ikke have. Jeg er ganske enig med tidligere Talere i, at det er uønsket, der her er foreslaaet under d til Understøttelse af de Foranstaltninger, der iværksættes af Foreninger. Naar man nu